

domovej prehliadke v rodinnom dome súpisné č. X v množstve 12.356,5 g usušených úlomkov súkvetí konopných rastlín a usušenej rozdrobenej vňate z konopných rastlín s miestami sa vyskytujúcimi úlomkami súkvetí so zastúpením THC od 12,5 do 23,7 %, v rodinnom dome súpisné č. X v množstve 419 rastlín rodu Cannabis (konopa) rôznej zrelosti a výšky zasadených v kvetináčoch, v rekreačnej chate súpisné č. X v množstve 502 kusov rastlín rodu Cannabis (konopa) rôznej zrelosti a výšky zasadených v kvetináčoch, ktorých upotrebitelná hmotnosť po usušení bola 3.342,11 g so zastúpením THC od 1,1 do 10 %, v byte č. XX v množstve 12 ks rastlín rodu Cannabis (konopa) s výškou okolo 100 cm a 104 ks rastlín rodu Cannabis (konopa) s výškou 3 - 6 cm, ktoré po usušení mali upotrebitelnú hmotnosť 147,3 g so zastúpením THC od 2,8 do 4,3 %, a to spolu s predmetmi slúžiacimi na urýchlenie pestovania týchto rastlín s tým, že celková hmotnosť upotrebitelného usušeného materiálu rastlín rodu Cannabis (konopa) bola 15.845,91 g s obsahom tetrahydrokanabinolu (THC) od 1,1 - 23,7 % hmotnostných v hodnote na čiernom trhu 95.075,46 €, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) podľa ustanovení zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch sú zaradené do I. skupiny omamných látok, tetrahydrokanabinol (THC) ako hlavná aktívna zložka konopy, je zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 a ods. 8, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b), § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. za podmienok uvedených v § 77 ods.1 Tr. zák. bol obvinenému uložený ochranný dohľad v trvaní dva roky.

Podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. súd uložil obvinenému trest prepadnutia majetku, a to :

- rekreačná chata, súpisné č. X, nachádzajúca sa na pozemku parcelné číslo XXXX, register parciel „E“,
 - pozemok, druh záhrady, parcelné číslo XXXX, register parciel „C“ o výmere 142 m²,
 - pozemok, druh trvalé trávnaté porasty, parcelné číslo XXXX/X, register parciel „E“ o výmere 1.331 m²,
 - pozemok, druh trvalé trávnaté porasty, parcelné číslo XXXX/X, register parciel „E“ o výmere 10 m²,
 - pozemok, druh zastavané plochy a nádvorí, parcelné číslo XXXX, register parciel „E“ o výmere 268 m²,
- všetko vedené na liste vlastníctva č. XXX Okresného úradu D. D., katastrálneho odboru D. D. pre k. ú. K., obec K., okres D. D., ktorých vlastníkom je A. H., nar. XX. R. XXXX, trvale bytom D. D., T. C. XXX/XX,
- byt č. XX, č. vchodu č. XX, X. poschodie v bytovom dome v D. D., ul. T. C., súpisné číslo stavby XXX, postavenom na pozemkoch C KN parc. č. XXXX/X v 1/1 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 7380/187829 v pomere k celku na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, ako aj na pozemkoch C KN parc. č. XXXX/X, všetko vedené na liste vlastníctva č. XXXX Správy katastra D. D. pre k. ú. D. D.,
 - nákladné motorové vozidlo zn. Mitsubishi L200, ev. č. D. XXXA., bielej farby, VIN: K ktorého vlastníkom a držiteľom je A. H., nar. XX. R. XXXX, trvale bytom D. D., T. C. XXX/XX,
 - 1 ks mobilný telefón zn. Apple iPhone 6, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, spolu so SIM kartou spoločnosti O2 č. XXXXXXXXXXXXXXXX.

Podľa § 83 ods. 1 písm. b), g) Tr. zák. súd uložil zhabanie vecí, a to:

- elektrocentrála Olympian GEP 13,5 výrobné č. K
- elektrocentrála Olympian GEP 88 výrobné č. Q
- mobilný telefón zn. Apple iPhone 5s, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, spolu so SIM kartou spoločnosti O2, ktorý patrilo obvinenému nebohému K. I.,
- 16 ks sodíkové výbojky Philips 600W s objímkou a hliníkovým tienidlom,
- 15 ks sodíkové výbojky Sylvania 600W s objímkou a hliníkovým tienidlom,

- 2 ks sodíkové výbojky BIG Lighting 600W s objímkou a hliníkovým tienidlom
- 34 ks sodíkové výbojky Philips 400W s objímkou a hliníkovým tienidlom,
- 6 ks sodíkové výbojky Sylvania 400W s objímkou a hliníkovým tienidlom,
- 5 ks sodíkové výbojky BIG Lighting 400W s objímkou a hliníkovým tienidlom,
- 1 ks hliníkové tienidlo bez sodíkovej výbojky,
- 40 ks sodíkové výbojky Philips 600W,
- 1 ks sodíková výbojka Osram 600W,
- 1 ks sodíková výbojka Sylvania 600W,
- 1 ks sodíková výbojka 400W,
- 23 ks elektronických predradníkov sodíkových výbojok zn. ETI VALTTICL VS HM 600W - tlmivka, štartér, elektronický kondenzátor,
- 17 ks elektronických predradníkov sodíkových výbojok zn. Philips BSN 600W - tlmivka, štartér, elektrolytický kondenzátor, upevnené na kovovom držiaku,
- 3 ks elektronických predradníkov sodíkových výbojok zn. MST HSN 600W - tlmivka, štartér, elektrolytický kondenzátor,
- 3 ks stojanový ventilátor Honeywell čiernej farby bez výrobného čísla,
- 1 ks stojanový ventilátor bez značky striebornej farby bez výrobného čísla,
- 3 ks vzduchové filtre valcovitého tvaru s plsteným obložением,
- 3 ks plastové sudy s objemom 120 l s vrchnákmi,
- 1 ks digitálna váha Zelmer typ 34Z050.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie. Obvinený v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva výlučne proti výroku o treste. Zdôraznil, že k spáchanému trestnému činu sa priznal, oľutoval ho, pričom pred jeho spáchaním viedol riadny život. Je si vedomý, že v jeho prípade súd prvého stupňa aplikoval pri ukladaní trestu zmiernovacie ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák., napriek tomu považuje uložený trest za neprímerane prísny, pričom poukázal na ostatné sankcie, ktoré mu boli uložené. Popri treste odňatia slobody mu súd uložil aj trest prepadnutia majetku v celom rozsahu, pričom sa jednalo o majetok, ktorý žiadnym spôsobom nemal súvis s predmetnou trestnou činnosťou. Nejednalo sa o majetok pochádzajúci z trestnej činnosti alebo o majetok nadobudnutý z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti. Domáhal sa čo možno najnižšieho trestu pri aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na verejnom zasadnutí 7. septembra 2016 uznesením, sp. zn. 4To/49/2016 (č. l. 525-528), podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 2. septembra 2019 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Andrey Slezákovéj. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 24. mája 2019 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený poukázal na to, že prokurátor podal na neho obžalobu deň nasledujúci po úmrtí obvineného M. I., voči ktorému prokurátor pre uvedený skutok trestné stíhanie zastavil. Pritom v obžalobe sa uvádzajú skutky, ktoré sa týkajú trestnej činnosti spáchanej obvineným M. I., a to po zastavení trestného stíhania voči M. I., pričom skutky sa uvádzajú v nezmenenej podobe bez akejkoľvek zmeny ako dokázané a pravdivé voči osobe obvineného. Namietal arbitrárny postup súdu prvého stupňa, keď prijal jeho vyhlásenie podľa § 257 Tr. por. Sám je osobou neznalou práva, a tak v danom prípade postupoval podľa pokynov ustanoveného obhajcu a jeho rady bezvýhradne akceptoval.

V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom, uvedeným v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., obvinený namietal zákonnosť vykonania domovej prehliadky ako aj prehliadky iných priestorov, ktoré boli vykonané v rozpore s ustanoveniami § 100 ods. 2 a § 101 ods. 2 Tr. por., t. j. ich vykonanie príslušným orgánom bez meškania od vydania príkazov na ich vykonanie. Na základe príkazu sudcu pre prípravné

konanie z 11. decembra 2015 bola dňa 14. decembra 2015 vykonaná domová prehliadka v nehnuteľnosti - rekreačná chata súp. č. X v kat. území K., pri ktorej boli zaistené stopy č. 1 až 33, dôkazom čoho je zápisnica o vykonaní domovej prehliadky. Následne po jej ukončení sám dobrovoľne vydal veci, ktoré sa nachádzali v byte v mieste jeho trvalého bydliska. Zoznam vydaných vecí je uvedený v zápisnici o vydaní vecí. Podľa neho ide o dôkaz, ktorý nebol získaný zákonným spôsobom, a tak ním vydané veci z jeho bytu nemôžu byť započítané do celkovej hodnoty drogy, ktorá bola u neho nájdená a zaistená. V tejto súvislosti poukazoval na uplatňovanie zásady „nikto nie je povinný obviňovať seba samého“, vyplývajúcej z čl. 37 ods. 1 a čl. 40 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a výslovne zakotvenú v čl. 14 ods. 3 písm. g) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, v zmysle ktorých sa má chrániť obvinený pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov, a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. obvinený namietal rozsah činu, ktorého sa mal dopustiť pestovaním marihuany, ktorá bola u neho zaistená. Argumentoval, že v jeho prípade išlo o marihuanu s nízkym obsahom THC, o drogu priemernej kvality, ktorú mal výlučne pre seba. Poukázal pritom na odborné vyjadrenie, podľa ktorého hodnota drogy zaistenej u neho predstavovala 879,66,- eur až 1.466,10 eur. Súd nesprávne posúdili a určili rozsah ním spáchaného trestného činu, nakoľko mu bola pričítaná aj hodnota drog nájdených u nebohého M. I., o ktorých nemal vedomosť. Na základe toho bolo potom jeho konanie nesprávne právne kvalifikované a následne mu bol uložený neprimeraný trest.

V rámci bodov IV. až VI. dovolania obvinený opätovne vyjadril svoj nesúhlas s uloženým trestom, ktorý označil za neprimerane prísny a uložený bez prihliadnutia na okolnosti, ktoré mali podľa jeho názoru potenciál ovplyvniť jeho výmeru v prospech obvineného. Namietal taktiež správnosť rozhodnutia o jeho zaradení do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ako aj splnenie podmienok pre uloženie trestu prepadnutia majetku v rozsahu, v akom bol uložený.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec príslušnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Po postupe v zmysle ustanovenia § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného písomne vyjadril krajský prokurátor (ďalej len „prokurátor“) podaním, doručeným súdu prvého stupňa 20. júna 2019 (č. I. 568-570 spisu). Prokurátor vo svojom vyjadrení v prvom rade poukázal na skutočnosť, že obvineným uplatnené dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. nekorešponujú s jeho vyjadrením vo vzťahu k napadnutým rozsudkom súdu prvého a druhého stupňa, kde konštatoval, že rozsudok napáda výlučne vo vzťahu k výroku o treste odňatia slobody a treste prepadnutia majetku. Za daného stavu je potom jeho dovolanie nedôvodné. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že obvinený urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie v zmysle § 257 Tr. por., súd jeho vyhlásenie prijal, pričom o následkoch takého vyhlásenia bol obvinený riadne poučený. Námietky obvineného nenapĺňajú ním uplatnené dovolacie dôvody, a preto navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Vyjadrenie prokurátora bolo súdom prvého stupňa doručené stranám trestného konania, avšak obvinený ani jeho obhajca na vyjadrenie prokurátora nereagovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením z 9. septembra 2019, sp. zn. 5 Tdo 55/2019, dovolanie obvineného A. H. podľa § 382 písm. b) Tr. por. odmietol.

Obvinený napadol vyššie citované uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom zo 7. júla 2020, sp. zn. II ÚS 143/2020, rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tdo 55/2019, z 9. septembra 2020 bolo porušené základné právo obvineného A. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd zároveň zrušil napadnuté uznesenie

najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom najvyšší súd zaviazal uhradiť A. H. na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Andrey Slezákovej trovy konania vo výške 346, 26 eur, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Ústavný súd v odôvodnení citovaného nálezu konštatoval, že pokiaľ najvyšší súd výkladom aplikovaných ustanovení Trestného poriadku dospel k presvedčeniu, že v trestnej veci sťažovateľa môže dovolanie podať iba minister spravodlivosti z dôvodu závažného porušenia práva na obhajobu, potom je ústavný súd nútený uviesť, že dovolací súd svoju interpretačnú úvahu, na základe ktorej vyvodil ním prijatý záver, dostatočne jasne a zrozumiteľne neprezentoval. Zvlášť nejasnými sú náležité nezohľadnenie okolnosti, že dovolanie sťažovateľa (časť IV. až VI. dovolania sťažovateľa) smerovalo aj proti výroku o treste (nielen proti výroku o vine), ako aj celkové vylúčenie subjektov uvedených v § 369 ods. 2 Trestného poriadku ako oprávnených v tomto prípade dovolanie podať. Najvyšším súdom uplatnená interpretácia a aplikácia § 369 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku podľa názoru ústavného súdu popiera ich znenie. Najvyšší súd pri svojej interpretácii celkom opomenul, že § 257 ods. 5 Trestného poriadku sa dotýka priznania viny a s tým spojenej nenapadnuteľnosti rozhodnutia dovolaním, čo sa týka viny, nie čo sa týka trestu a jeho výšky (III. ÚS 347/2018).

Podľa názoru ústavného súdu záver najvyššieho súdu nie je odôvodnený v zmysle požiadaviek vyžadovaných ústavnoprávnymi princípmi reflektujúcimi základné právo na súdnu ochranu. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, sťažovateľ sa napriek proklamovanému záveru dovolacieho súdu nedozvedel, na základe akých úvah konajúci súd dospel k presvedčeniu, že nie je osobou oprávnenou podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorého vyhláseniu predchádzal postup uplatnený podľa § 257 ods. 1 Tr. por., ak išlo o mimoriadny opravný prostriedok aj proti výroku o treste.

Ústavný súd zároveň poukázal na vyjadrenie predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, v rámci ktorého uviedol, že pokiaľ ide o dovolacie námietky sťažovateľa smerujúce proti výroku o treste, je nutné prisvedčiť sťažovateľovi, že v tejto časti bol osobou oprávnenou na podanie dovolania a najvyšší súd bol v tomto rozsahu povinný posúdiť, či sťažovateľom namietané chyby zodpovedajú niektorému z dovolacích dôvodov, ktoré bol oprávnený použiť, a či tieto boli splnené, resp. preukázané.

Vzhľadom na zistené skutočnosti ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tak ako je koncipované a formulované je potrebné označiť za nezrozumiteľné a nelogické, a to až do takej miery, že ním došlo k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), súčasťou ktorého je nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu uvedené atribúty nespĺňa.

Ústavný súd zároveň poukázal na skutočnosť, že v obdobných trestných veciach, v ktorých odsúdení podali dovolanie okrem iných aj z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) alebo i) Trestného poriadku, ich najvyšší súd akceptoval ako osoby oprávnené dovolanie podať, a to aj po tom, ako pred súdom prvého stupňa bol uplatnený postup podľa § 257 Trestného poriadku [napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3 Tdo 16/2017, zo 17. januára 2018, uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 5 Tdo 6/2018, z 12. júla 2018 - v oboch prípadoch bolo dovolanie odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, teda nie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku].

Nález ústavného súdu bol doručený do podateľne najvyššieho súdu 23. júla 2020. Predmetnej trestnej veci bola pridelená nová spisová značka 5 Tdo 52/2020.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní

alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

V súlade s nálezom ústavného súdu dovolací súd opätovne prerokoval dovolanie obvineného O..

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné opätovne odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Citovaným nálezom ústavného súdu, ako už bolo vyššie uvedené, sa vec dostala do štádia dovolacieho konania najvyššieho súdu o dovolaní, ktoré podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne 24. mája 2019, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Tr. por. Z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd opätovne zaoberal argumentáciou obvineného, obsiahnutou v predmetnom dovolaní.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné opätovne vo všeobecnosti zdôrazniť, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, keď nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Pokiaľ ide o otázku viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon ešte pred samotným vysporiadaním sa s konkrétnymi uplatnenými námietkami obvineného sa žiada úvodom vo všeobecnosti tiež uviesť, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, resp. skutkovými závermi, ktoré vo veci urobili súd prvého a druhého stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 (s poukazom na § 567j ods. 7 Tr. por.). Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý dôvod bol do Trestného poriadku doplnený novelou č. 262/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2011).

Pokiaľ ide samotné námietky obvineného špecifikované v podanom dovolaní, tieto možno s prihliadnutím na ich vecný dosah rozčleniť do dvoch základných kategórií, a to jednak na námietky smerujúce proti

výroku o vine a jednak námietky proti výroku o treste. Uvedená diferenciacia argumentov obvineného je dôležitá predovšetkým z hľadiska prípustnosti skúmania dovolacích námietok zo strany najvyššieho súdu v danom dovolacom konaní.

Vo vzťahu k uplatneným námietkam obvineného najvyšší súd uvádza obdobne, ako vo svojom predchádzajúcom ústavným súdom zrušenom rozhodnutí, že pri ich preskúmaní bol limitovaný ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por., keďže v posudzovanej trestnej veci okresný súd podľa § 257 ods. 6, ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku obžaloby a zároveň rozhodol, že dôkazy súvisiace s priznaným skutkom nevykoná, ale vykoná dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré podľa § 257 ods. 5 Tr. por. spočívajú v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zo strany obvineného výrok o vine rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním zo žiadneho z dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por., pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Výnimku v tomto smere predstavuje iba dovolanie podané podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak v tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri určení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené v danej situácii dovolanie podať, nemožno ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 veta prvá Tr. por. V zmysle uvedeného, proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Tr. por. môže dovolanie smerujúce proti výroku o vine podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Tr. por.] [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017].

Zo znenia ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. totiž jednoznačne vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, teda iba v prípade, ak proti výroku, ktorý dovolaním vecne napáda, podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. Keďže obvinený nepodal a ani nemohol v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. podať proti výroku o vine riadny opravný prostriedok a ani nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nebol, pokiaľ ide o námietky smerujúce voči výroku o vine, v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť iba minister spravodlivosti.

Vyššie prezentované závery však neplatia vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného, z ktorých časť síce nepodradil pod žiaden konkrétny dovolací dôvod (námietky uvedené v bodoch V a VI dovolania), avšak na základe ich vecného posúdenia možno tieto považovať za námietky smerujúce proti výroku o treste, voči ktorému obvinený riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo krajským súdom rozhodnuté, podal. V tomto smere je obvinený bezpochyby osobou oprávnenou na podanie dovolania a najvyšší súd preto v uvedenom rozsahu pristúpil k posúdeniu, či obvineným uplatnené námietky smerujúce k výroku o treste zodpovedajú niektorému z dovolacích dôvodov, ktoré bol oprávnený použiť, a či tieto boli splnené, resp. preukázané.

Obvinený v rámci svojej argumentácie, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako relevantnú, z hľadiska dovolacieho konania po zohľadnení vyššie uvedených aspektov, namieta predovšetkým rozsah činu, ktorého sa mal dopustiť pestovaním marihuany, ktorá bola u neho zaistená (namieta predovšetkým skutočnosť, že mu bola pričítaná aj hodnota drog nájdených u nebohého M. I., o ktorých nemal vedomosť), na základe čoho došlo podľa jeho názoru k nesprávnej právnej kvalifikácii jeho konania a uloženiu neprimeraného trestu. Tvrdené nedostatky napadnutého rozhodnutia obvinený uplatňoval v

rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin neprípúšťa.

Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že samotná primeranosť trestu, resp. presnejšie poukaz dovolateľa na jeho údajnú neprimeranosť, nemá z pohľadu dovolania význam, a to vzhľadom na konštrukciu v danom smere relevantných dovolacích dôvodov, ktoré sú konštruované v súlade s výnimočnosťou inštitútu dovolania ako jedného z mimoriadnych opravných prostriedkov.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa nesprávnej právnej kvalifikácie uvedeného skutku, resp. nesprávneho stanovenia jeho rozsahu, hoci tieto boli obvineným zaradené pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., najvyšší súd konštatuje, že z ich obsahu bezpochyby vyplýva, že tieto tak, ako boli formulované, nespádajú do rámca dovolacích dôvodov § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Napriek uvedenému najvyšší súd uvádza, že v prejednávanej veci bol trest obvinenému uložený správne a v súlade so zákonom, a to za spáchanie obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, zníženej na základe aplikácie § 39 Tr. zák. Najvyšší súd považuje rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu v otázke vysvetlenia úvah, ktoré ich viedli k záveru o potrebe uloženia trestu odňatia slobody v tam uvedenej výmere, vrátane aplikácie zmiernujúcich ustanovení, za dostatočne odôvodnený, pričom sa v plnej miere s danými argumentami stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Po vyhodnotení všetkých relevantných aspektov vzťahujúcich sa k osobe obvineného a spáchanej trestnej činnosti okresný súd rozhodol o uložení trestu odňatia slobody v súlade s jednotlivými ustanoveniami zákona, pričom pri určovaní jeho výmery prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, výšku spôsobenej škody, zavinenie, pohnútku obvineného, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obvineného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Je preto potrebné konštatovať, že splnením základnej podmienky spočívajúcej v zákonom vymedzenej možnosti uložiť za konkrétny trestný čin trest v trvaní, resp. sadzbe, v akej bol súdom uložený, je naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. zák. vylúčené. Ak Trestný zákon určitý druh a výšku trestu povoľuje, tento nemôže byť zároveň neprípustný alebo v rozpore s trestnou sadzbou.

S poukazom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. v predmetnej veci naplnený nebol, keďže pod neho nebolo možné subsumovať žiadnu z obvineným uplatnených dovolacích námietok.

Vzhľadom na viazanosť najvyššieho súdu vecnými argumentami obvineného a nie ich subsumpciou pod konkrétny dovolací dôvod tak, ako je uvedené v samotnom dovolaní, dovolací súd v súlade so závermi vyplývajúcimi z R 120/2012 dospel k záveru, že zostávajúce námietky obvineného je možné podradiť pod všeobecný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V nadväznosti na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že dovolanie z citovaného dôvodu možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Čo sa týka predmetného dovolacieho dôvodu, tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Dovolací súd je tak viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštalcie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania sudy

vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Ako bolo vyššie uvedené, dovolací súd podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. aj námietky obvineného smerujúce k spochybneniu právnej kvalifikácie skutku a vzťahujúce sa k výroku o treste. Na tomto mieste sa však žiada zdôrazniť, že subsumovanie námietok automaticky nezakladá naplnenie dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd na tomto mieste opätovne pripomína, že obvinený v danej veci urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré bolo zo strany okresného súdu prijaté, a preto je potrebné dovolanie obvineného, s prihliadnutím na dôsledky prijatia vyhlásenia o vine špecifikované v § 257 ods. 5 Tr. por., v rozsahu námietok smerujúcich proti výroku o vine (teda aj námietky smerujúce k spochybneniu rozsahu skutku a jeho právnej kvalifikácii) považovať za neprípustné.

Napriek uvedenému najvyšší súd k obvineným namietaným skutočnostiam uvádza, že predmetom posudzovania dovolacieho súdu v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len právna kvalifikácia skutku, ktorý je uvedený v skutkovej vete dovolaním napadnutého rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného je potom potrebné konštatovať, že skutok tak, ako je popísaný v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu (s ktorej znením sa stotožnil aj odvolací súd, keď odvolanie obvineného proti tomuto rozsudku zamietol), je správne právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenej námietke týkajúcej sa nesprávneho zaradenia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák., bez zohľadnenia § 48 ods. 4 Tr. zák. najvyšší súd dáva do pozornosti, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak je napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Opačný prípad, t. j. nepoužitie niektorého hmotnoprávneho ustanovenia, nemôže tento dovolací dôvod naplniť. Znamená to, že ani obvineným namietané nepoužitie § 48 ods. 4 Tr. zák. konajúcimi súdmi predmetný dovolací dôvod nenaplnia. Je nepochybné, že z formulácie § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. vyplýva povinnosť súdu zaradiť páchatel'a obzvlášť závažného zločinu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom strázenia. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať za nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody (a to v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia).

Najvyšší súd zároveň uvádza, že daný stav nie je nemenný a obvinený môže byť pri splnení podmienok podľa § 9 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov v budúcnosti na základe rozhodnutia súdu o zmene spôsobu výkonu trestu preradený do ústavu na výkon trestu s nižším stupňom stráženia.

V závere najvyšší súd považoval za potrebné vyjadriť sa k argumentácii obvineného, v rámci ktorej namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 58 ods. 3 Tr. zák. v súvislosti s rozsahom, v akom mu bol uložený trest prepadnutia majetku. Ako správne aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, ustanovenie § 58 ods. 3 Tr. zák. stanovuje trest prepadnutia majetku ako obligatórny následok trestného činu, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným (obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.), a to bez potreby naplnenia podmienok uvedených v prvom odseku citovaného ustanovenia a bez ohľadu na pôvod, resp. spôsob nadobudnutia daného majetku.

V prípade aplikácie výkladu ustanovenia § 58 ods. 3 Tr. zák. tak, ako ho podáva obvinený, v zmysle ktorého je súd povinný pri ukladaní trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. prihliadať na vzťah medzi spáchanou trestnou činnosťou a majetkom páchatel'a (osobitne skúmať tento vzťah a na základe tohto následne určiť rozsah majetku, ktorý bude daným trestom dotknutý), by postrádala význam osobitná úprava postihu trestných činov uvedených v citovanom ustanovení v rámci samostatného odseku, ale tieto by boli zaradené do odseku 2, spolu s ostatnými trestnými činmi, pri ktorých je podmienka obligatórnej existencie vzťahu medzi spáchanou trestnou činnosťou a majetkom páchatel'a, potenciálne postihnuteľného trestom prepadnutia majetku, explicitne vyjadrená.

Je evidentné, že začlenením predmetného ustanovenia zákonodarca reflektoval na potrebu dôslednejšieho majetkového postihu páchatel'ov spoločensky obzvlášť nebezpečných trestných činov, s cieľom maximalizovať výchovné a prevenčné pôsobenie na osobu páchatel'a. Z uvedeného dôvodu je potrebné postup okresného súdu, ktorý obvinenému uložil trest prepadnutia majetku v rozsahu uvedenom v jeho rozhodnutí, považovať za správny a v súlade so zákonom.

Najvyšší súd rešpektujúc v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky svoje „mantinely“ (predovšetkým pokiaľ ide o konštrukciu dovolacích dôvodov) s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu uzatvára, že nezistil dôvod ani pre konštatáciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.